

עמוד 11

(---) דבורה בטח לא התכונה להגין (להגן), ולא את ריבה רבו? אז מה היה? איני יודע. אני בהחלט איני יודע, אני רק משער שבטח הטון שלי לא היה מתאים שהוא ורק הוא הרגיז שהוא שמש את היסוד "להשיחה הלבבית" שהיתה ואני חושב כי כל ענין כזה ושכזה דורש בירור. אפשר ברוח שקטה לבאר ולברר ואפשר מזה גם ללמד.

(---) ובכן קטנים אנו. דלים וחלשים גם אומללים מפני שאת חולשתנו אנו מרגישים. ראויים לחמלה מפני שרוצים אנו לפרקים להתרומם ואין לנו שום יכולת. אותנו זה צריך הרי להעציב ביותר. את המסתכל מן הצד זה צריך להצחיק. מעין טרגי קומדיה. אנו בונים ובוכים לכל הפחות במחשבה לעתים גם באספות אבל בין רגע אנו הורסים מה שבנינו במשך חודשים או במלים אחרות בא הרגע ומתגלה כל התהום המפריד בין האמרה והמעשה. נשמעת מלה שנדמה לנו כי מפני נמוס או יותר נכון הסתירו אותה עמוק בלב וכו' וכו'... האין כבר תקנה! האמנם גמדים נשאר? לא ארצה להאמין. אני בכל אופן לא אכנע יש לי מלחמה גדולה מבפנים ומבחוץ, אני צריך לנצח את עצמי קדם כל להתלמד לדלג על כל אותם הדברים הטפלים שנשמעים, על יחס אי נכון אלי על לעג בוז להצעותי שיבאו לא בצדק לדלג עליהם מבלי להתמרמר רק להשתדל להבין את הגורמים את העובדות ושזה לא יביא אותי לידי מרירות ולטעויות כאלו מצדי גם כן, ומבחוץ? לא, אין לי שום מלחמה עם כלכם אכרת ברית לשום, אם את עצמי אנצח, תושיטו לי בטח כולכם את היד שלום ולא תלעגו אז לחלומות להזיות...

יש רגעים שאני רואה בחברים אחרים ערבון כי קבוצתנו לא תתמוטט, אני אצרף את כל אותם המומנטים הטובים ואשתתף באופן הכי אקטיבי בהרמת המצב התרבותית שלנו. כדי לבסס את קבוצתנו במובן הרוחני.

ו' אייר תרפ"ג

יהושע (זלצמן-מלחי)